

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 18Csp/91/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320202490
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2020:2320202490.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta, sudkyňou JUDr. Erikou Tischlerovou, v spore žalobcu: M.Q. F., Q.. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX, XXX XX W., právne zastúpeného: Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 700 eur a trov konania, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 700 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd priznáva žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 01.07.2020 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie vo výške 700 eur a trovy konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 22.09.2012 spotrebiteľskú zmluvu č. Y. XX/XXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver. Zmluva sa na podnet žalobcu stala predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 35Csp/316/2017, konkrétne v otázke prítomnosti podstatných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. v Zmluve. V označenom konaní bolo súdom zistené, že v zmluve absentujú obligatórne náležitosti predpísané ZSÚ a v dôsledku uvedeného súd prejudiciálne určil úver z nej vyplývajúci ako bezúročný a bez poplatkov so súčasným uložením povinnosti žalovanému, vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie takto vzniknuté. V danom prípade teda nemôže byť sporné, že žalovaný porušil práva žalobcu ani to, že žalobca bol úspešný v uplatnení svojich práv. Dôvodnosť žaloby vo veci samej je teda daná tým, že žalobca splnil jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia - úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z.. Ďalej uviedol, že zmyslom primeraného finančného zadostučinenia je satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, preventívna funkcia, ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa a sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi, resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné, javí sa byť nedostatočný. Samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 ZoOS môže zodpovedať výške finančnej ujmy,

ktorá spotrebiteľovi hrozila (rozsudky Krajského súdu Prešov z dňa 02.05.2017 sp. zn. 11Co/56/2016, z dňa 27.03.2014 sp. zn. 20Co/107/2013, z dňa 11.04.2017 sp. zn. 19Co/169/2016). Žalobcovi reálne, ak by ostal pasívny v bránení svojich majetkových práv by vznikla ujma v celkovej výške (celková čiastka splatná spotrebiteľom 19.900,40 eura - reálne poskytnutá suma žalovaným 8.170 eur) 11.730,04 eura. Žalobcovi reálne vznikla ujma v celkovej výške 6.605,30 eura (súdom priznaná výška bezdôvodného obohatenia). Potom s prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde bol žalobca toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 700 eur. V spojení s uvedeným, mal žalobca za to, že pokiaľ ide o ustálenie výšky súdom priznaného primeraného zadosťučinenia je potrebné prihliadnuť na to, že žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránil svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom; žalobca sa ako spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ - žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobcovi, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite; zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru, a teda k strate finančných prostriedkov žalobcu; žalovaný sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti; pritom ide o produkt žalovaného predkladaný spotrebiteľom len na podpis v stovkách prípadov; žalobca mal snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktoval žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o vydanie bezdôvodného obohatenia/ o mimosúdne riešenie nesporného nároku na primerané zadosťučinenie s cieľom vec mimosúdne vyriešiť avšak žalovaný ostal pasívny; je pritom známe, čo vyplýva z bohatej a dlhodobej rozhodovacej činnosti slovenských súdov, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného a musí byť nastolená určitá prevencia vo vzťahu k porušovateľovi spotrebiteľských práv. Nekalé konanie žalovanej obchodnej spoločnosti pri poskytovaní pôžičiek a snaha pri pôžičkách nenavodzovať korektné vzťahy, ale presadzovať ekonomickú silu veriteľa a zneužiť postavenie odkázaného dlžníka, nemôže byť akceptované z dôvodu, že takým konaním dochádza k poškodeniu práv spotrebiteľa, čo v konečnom dôsledku musí byť reparované a ZoOS to aj umožňuje. NS SR v rámci svojej rozhodovacej praxe opakovane potvrdil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov (napríklad rozhodnutia NS SR z dňa 18.02.2015, sp. zn. 6ECdo 147/2014, NS SR z dňa 19.09.2013, sp. zn. 1MCdo/9/2012, NS SR z dňa 16.01.2013 sp.zn.6MCdo/9/2012). Vzhľadom na vyššie uvedené kritéria mal žalobca za to, že suma vo výške 700 eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej ale aj generálnej prevencie a bude zároveň odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, ako si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním.

2. Ako dôkazy žalobca predložil rozsudok Okresného súdu Galanta č.k. 35Csp/316/2017-175 zo dňa 27.01.2020 s doložkou právoplatnosti a predsporovú výzvu.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť. Argumentoval tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, ani že mu v súvislosti s porušením práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi vznikla určitá ujma a ani, že táto ujma mu vznikla vo výške 700 eur, ktoré požaduje v zmysle finančného zadosťučinenia. Považoval za nesporné, že Okresný súd Galanta rozsudkom č. k. 35Csp/316/2017 zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 700 eur s prísl., avšak ani uvedené rozhodnutie nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Mal za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetom konania vedeného pod sp. zn. 35Csp/316/2017 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale išlo výlučne o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný sumu požadovanú žalobcom na základe vydaného rozsudku uhradil, nedošlo však k žiadnemu prezentovaniu porušenia práv alebo povinností tak žalobcom ako ani samotným konajúcim súdom. Rozsudok Okresného súdu Galanta v konaní sp.zn. 35Csp/316/2017, o ktorý žalobca opiera svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie, nedeklaroval porušenie práv alebo povinností, ale výlučne

vo svojom petite zaviazal žalovaného vyplatiť žalobcovi sumu 6.605,30 eura s prísl.. Do pozornosti žalovaný dal aj dôvodovú správu k zákonu č. 250/2007 konkrétne k § 3, pričom z výkladu tejto právnej normy vyplýva nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia len v prípade, že poskytnuté plnenie (či už tovaru alebo služby) malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným žiadne vady nevykazovalo, nakoľko predmet úveru - finančné prostriedky boli poskytnuté riadne a včas. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má slúžiť ako nástroj na odstránenie spôsobenej ujmy spotrebiteľa. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby hrozba ujmy vznikla, inak nie je čo reparaovať. Žalobcovi nielen, že žiadna ani potenciálna ujma nevznikla, ale naopak získal najvýhodnejší úver, aký by mu neposkytla žiadna banka. Žalobca uzatvoril úverovú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v roku 2013, kedy bola aj judikatúra súdov pri vyhodnocovaní náležitostí úverových zmlúv značne odlišná a žalovaný od daného obdobia skorigoval všetky súdmi napádané náležitosti úverových zmlúv do súladu so zákonnou úpravou. Žalovaný na základe rozsudku Okresného súdu Galanta sp.zn. 35Csp/316/2017 uhradil žalobcovi sumu prevyšujúcu istinu poskytnutého úveru. Pokiaľ by však mal žalovaný uhradiť žalobcovi ešte „umelo vykonštruované“ finančné zadosťučinenie vo výške 6.605,30 eura, dostal by sa sám do pozície dlžníka, ktorý by uhradil žalobcovi - ako spotrebiteľovi viac ako mu vrátil. Tento stav určite nemôže byť žiaduci ani na základe európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, nakoľko namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania by duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného - dodávateľa. Súčasne by sa takýmto rozhodovaním súdov podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by súd v prípade podania žaloby nielen vyhlásil úver za bezúročný a bez poplatkov, ale pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v sebe zahŕňa funkciu represívnu a preventívnu. Tieto funkcie považoval žalovaný za dodržané už samotným rozsudkom v konaní 35Csp/316/2017, keďže žalovaný už raz sankcionovaný bol a to tým, že žalobcovi bol poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov a sumu prevyšujúcu istinu mu na základe rozsudku vyplatil.

Dodal, že to bol práve žalobca, ktorý o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený, taktiež si bol vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky a rovnako bol oboznámený s výslednou sumou, ktorú má na základe úverovej zmluvy z poskytnutého úveru uhradiť. S celým týmto procesom žalobca ako klient vedome a dobrovoľne súhlasil. Žalovanému preto nebolo zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky, ale len samotnú istinu poskytnutého úveru. Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane samotný veriteľ.

Ďalej uviedol, že žalovaný v rámci predmetu podnikania poskytol žalobcovi úver, za ktorý požadoval na základe úverovej zmluvy od žalobcu zaplatiť úroky. Je preto neopodstatnené vyhodnotiť konanie žalovaného ako úmyselné a smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia. V danom prípade jednoznačne absentuje preukázanie úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalobcu do zmluvného vzťahu nikto netlačil, sám sa rozhodol, že bude využívať motorové vozidlo, na ktoré nemal vlastné finančné prostriedky, za účelom čoho si žiadal o poskytnutie úveru od žalovaného. Pokiaľ mal žalobca voči uzatvorenej úverovej zmluve výhrady mal právo v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z od nej odstúpiť. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorú žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky, v prípade vyhlásenia úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov. Z hľadiska primeranosti uplatneného nároku mal žalovaný za to, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia až v hodnote 700 eur a pod., ktoré sú nevyhnutné na priznanie žalovanej sumy. Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Preto vyplatenie žalovanej sumy vo výške 700 eur považoval za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobcu požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluve. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Poukázal tiež na uznesenie zo dňa 28.09.2020 aj

Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/185/2019, v ktorom súd uviedol, že len samotné konštatovanie, že predmetná úverová zmluva bola uzavretá v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. k/, j/, n/ a y/ zákona č. 129/2010 Z.z., dôsledkom čoho je poskytnutý úver bezúročný a bezpoplatkový v zmysle § 11 tohto zákona, s odkazom na právoplatný a vykonateľný rozsudok, nepostačuje na primerané priznanie finančného zadosťučinenia.

4. Žalobca v replike v súvislosti s popretím splnenia zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. zo strany žalovaného, poukázal na výklad vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho sudu SR zo dňa 30.01.2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017 a mal za to, že bolo povinnosťou žalobcu, aby preukázal, že si ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi (v danej veci zákon č. 129/2010 Z.z., na čo bolo i v žalobe poukázané). Žalobca dôkazom (právoplatným rozhodnutím) preukázal, že súd v jeho prospech už judikoval nárok z porušenia práva spočívajúci v povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktorú výšku označil v žalobe o primerané zadosťučinenie ako reálne vzniknutú ujmu na jeho strane. Žalobca rovnako v žalobe označil, ktoré jej právo ako spotrebiteľa bolo porušené konaním žalovaného - konkrétne uviedol, že žalovaný pripravil formulárovú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, že v nej absentovali obligatórne náležitosti v zmysle platnej právnej úpravy v čase, keď došlo k uzatvoreniu Zmluvy (čo vyplýva z obsahu pripojeného rozhodnutia). Okresný súd Galanta rozsudkom v predchádzajúcom konaní vyhovel v celom rozsahu žalobcovi, ktorý úspešne proti porušiteľovi jeho práv (žalovanému) podal žalobu z dôvodu, že zmluva o úvere, na základe ktorej si žalobca uplatňoval svoje nároky, neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., a preto bol úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov.

Bol to žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou a predstrel žalobcovi formulárovú zmluvu, ktorú vopred sám pripravil. Žalovaný ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov má poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré zákon vyžaduje. Napriek tomu ním vopred pripravená formulárová zmluva neobsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo žalobca ako spotrebiteľ ovplyvniť nemohol. Preto konajúci súd rozhodol, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch (v zmluve došlo k nesprávnemu uvedeniu údajov o celkovej výške úveru (§ 9 ods. 2 písm. g), keď žalovaný do neho zahrnul aj cenu doplnkových služieb, o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j), keď žalovaný sumu doplnkových služieb ako parameter výpočtu nepoužil) a konanie veriteľa, ktorý v súvislosti s poskytnutím úveru požadoval od spotrebiteľa úroky trojnásobne prevyšujúce priemernú výšku úrokových mier z úverov v príslušnom období, považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi a dojednanie o úrokoch za absolútne neplatné. Tým bolo vo vzťahu k spotrebiteľovi porušených súčasne niekoľko predpisov. Jednak ide o ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, tiež Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý jednak v ustanovení § 3 definuje, že každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a s poukazom ustanovenie § 7 nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie.

Žalovaným vznesenú námietku, že podaná žaloba neobsahuje žiadny dôvod alebo spôsob, ktorým by žaloba požadovanú sumu zdôvodnil, žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho sudu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, z ktorého jasne vyplýva, že zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Preto túto námietku žalovaného považoval za irelevantnú.

Pre úplnosť žalobca dodal, že je dôvodné určiť hranice medzi maximálnou a minimálnou výškou finančného zadosťučinenia, ktorá by predstavovala bazálne východiská. Za východiskový bod považoval hroziacu ujmu žalobcovi v predmetnej veci (ako strop finančnej satisfakcie) ako súčet sumy, na ktorú bol spotrebiteľ zaviazaný v rámci úhrady celkovej odplaty vrátane odplaty za doplnkovú službu t.j. suma 11.730,40 eura a sumy 6.605,30 eura (suma priznaná súdom ako reálne vzniknutá majetková ujma). Za hraničný bod možno považovať reálne vzniknutú majetkovú ujmu žalobcovi (spodná hranica požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia prípadne súdom priznaná), v riešenej veci ide o sumu 6.605,30 eura. Východiskový bod potom predstavuje merateľný rozsah hroziacich nepriaznivých následkov zásahu v časovom trvaní až do právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo spotrebiteľovi priznané bezdôvodné obohatenie a hraničný bod merateľný rozsah reálne spôsobených

nepriaznivých následkov. Spôsob zásahu je obsiahnutý priamo v právoplatnom rozhodnutí, kde súd jasne vyslovil porušenia zákona č. 129/2010 Z. z. zákona o spotrebiteľských úveroch, neprijateľnosť zmluvnej podmienky (absencia podstatných náležitostí t.j. dezinformovanie resp. klamlivé informácie poskytnuté spotrebiteľovi vo vzťahu k vlastnému spotrebiteľskému úveru, pritom práve informovanosť spotrebiteľa je ústrednou myšlienkou únieovej i vnútroštátnej právnej úpravy a zjavná snaha veriteľa - podnikateľa obchádzať kogentnú právnu úpravu v oblasti ochrany spotrebiteľa s cieľom maximálneho zisku). Žalobca považoval za plne primerané (a dokonca podľa ním navrhovaných kritérií a okolností prípadu i podhodnotené) požadovať od žalovaného sumu 700 eur ako satisfakciu a súčasne odradiť žalovaného, aby naďalej uplatňoval plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a vadných produktov judikovaných slovenskými súdmi už takmer pred 10 rokmi.

V súvislosti s popieraním žalovaného o tom, že voči žalobcovi sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania, poukázal na odsek 10. rozsudku sp. zn. 35Csp/316/2017, kde žalobca opísal akým spôsobom došlo k uzatvoreniu zmluvy a ďalších okolností, ktoré okolnosti sa stali podkladom pre rozhodnutie.

Uviedol tiež, že žalovaný aj napriek tomu, že existuje právoplatné rozhodnutie o tom, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil na úkor žalobcu, vydal žalobcovi len časť preplatku 6.605,30 eura (žalobca v priebehu konania zmluvu riadne dosplácal) a po právoplatnosti rozhodnutia v základnom konaní žalobca vyzval žalovaného, aby vydal i zvyšok bezdôvodného obohatenia vo výške 4.925,10 eura, čo žalovaný odmietol a žalobca je nútený opätovne domáhať sa svojho majetkového práva na príslušnom súde v konaní pod sp. zn. 28Csp/70/2020. Na doplnenie uvedeného žalobca uviedol, že takto ustálená ujma je daná preto, že spotrebiteľ by bol v zásade postihnutý dvakrát z dôvodu, že nie len že by zaplatil odplatu z vadnej Zmluvy, ale pokiaľ by bol pasívny, žalovaný by nikdy z vlastnej iniciatívy nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie). V riešenej veci ide teda (zatiaľ) o sumu 18.335,70 eura. Spotrebiteľ bol však aktívny, vyhľadal si právneho zástupcu a bránil svoje práva.

Dodal, že žalovaný sa síce pokúša prostredníctvom svojej argumentácie presvedčiť súd o tom, že by zadosťučinenie nemal platiť a že takáto platba je nespravodlivá. Na druhej strane však rovnaký subjekt (žalovaný) nemal v tisícoch prípadov pri poskytovaní úverov problém postupovať v rozpore so zákonom a tak, aby získal majetkový prospech aj na úkor fyzických osôb - spotrebiteľov. Ak sa potom v rámci súdneho konania takýto subjekt chce odvolávať na spravodlivosť alebo slušnosť a na to, aby súd na tieto princípy prihliadal, máme za to, že tieto princípy by mali a mohli byť len v neprospech žalovaného, ktorý svojim konaním porušuje právnu úpravu. Navyše je potrebné uviesť, že len minimálna časť spotrebiteľov, ktorým žalovaný poskytol nezákonné úvery, sa skutočne aj svojich práv na súde domáha a teda v konečnom dôsledku žalovaný zo svojej praxe porušovania právnej úpravy ťaží nemalé finančné prostriedky. Nepriznanie finančného zadosťučinenia ani v takej minimálnej výške, ako sa domáha žalobca v tejto veci, by znamenalo nielen postup v rozpore so zákonom (ktorý výslovne takýto nárok spotrebiteľovi priznáva), ale aj priame podporovanie podnikateľských subjektov v tom, aby aj naďalej porušovali právnu úpravu, keďže "to najhoršie čo by sa mohlo žalovanému stať" by bola povinnosť vrátiť nezákonne získané finančné prostriedky (žiadna sankcia alebo iné plnenie - t.j. žiadne finančné zadosťučinenie - by totiž podľa žalovaného nemalo byť namieste).

5. Na pojednávanie sa nedostavil žalovaný ani jeho právny zástupca, ktorý ich neúčasť vopred písomne ospravedlnil a súhlasil s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Dostavil sa žalobca a jeho právny zástupca. Keďže neboli splnené podmienky pre odročenie pojednávania v zmysle § 183 CSP, súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu.

6. Žalobca vo svojom prednese na pojednávaní uviedol, že pri uzatváraní zmluvy so žalovaným musel čakať 8 hodín, až do večera. Nakoľko súrne potreboval auto, nemal na výber a úver si od žalovaného zobral. Dali mu na výber len úverovú zmluvu a nič iné. Predložili mu len kopy papierov a nikto mu neposkytol žiadne vysvetlenie. Keďže sa mu časom zdali byť splátky privysoké, musel vyhľadať advokáta a začať túto vec riešiť. Žalovaný mu podľa rozsudku vo veci 35Csp/316/2017 vydal len súdom priznané bezdôvodné obohatenie, avšak on predmetný úver v priebehu konania dosplácal a ani napriek jeho výzve mu žalovaný zvyšok dobrovoľne nevydal. Preto ešte v súčasnosti stále prebieha na tunajšom súde konanie sp. zn. 28Csp/70/2020, ktoré inicioval z dôvodu, aby mu žalovaný vydal aj zvyšnú časť bezdôvodného obohatenia.

7. Súd vykonal dokazovanie vyššie uvedenými listinnými dôkazmi predloženými žalobcom a zistil tento skutkový stav:

8. Z rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 35Csp/316/2017-175 zo dňa 27.01.2020 vyplýva, že súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.605,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 6.605,30 eura od 29.10.2017 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II.) a priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% (III.).

Zo skutkového stavu zisteného v tomto konaní vyplýva, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom bola uzavretá úverová zmluva č. Y., na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalovanému celkovú výšku úveru 9.053 eur na účel kúpy motorového vozidla, vrátane prípadných doplnkových služieb, poskytovaných dodávateľom k tomuto vozidlu. Uzavretiu úverovej zmluvy predchádzalo uzavretie písomnej kúpnej zmluvy medzi treťou osobou ako predajcom a žalobcom ako kupujúcim, predmetom ktorej bol predaj automobilu špecifikovaného v kúpnej zmluve za kúpnu cenu 9.970 eur, pričom časť kúpnej ceny vo výške 1.800 eur bola žalobcom zaplatená v hotovosti a zostatok vo výške 8.170 eur mal byť zaplatený prostredníctvom úveru na základe vyššie uvedenej úverovej zmluvy. V zmysle úverovej zmluvy bola konečná cena (vrátane všetkých ďalších účtovaných služieb) predmetu financovania 10.853 eur vrátane DPH, celková výška úveru 9.053 eur, ročná úroková sadzba 36,396489 %, RPMN 44,90 %, Priemerná hodnota RPMN 11,87 %, Celkové náklady spotrebiteľa 10.847,40 eura, Celková čiastka splatná spotrebiteľom 19.900,40 eura, konečná splatnosť úveru: 23.11.2018, výška celkových nákladov nezahrnutých do výpočtu RPMN 1.885 eur, mesačná splátka 359,76 eura, dátum prvej mesačnej splátky 23.12.2013, počet splátok 60.

Z odôvodnenia ďalej vyplýva, že z predložených listín ako aj z dodatočného výsluchu žalobcu bolo zistené, že hoci zmluvy žalobca uzatváral s dvomi rôznymi subjektmi, pri kontraktáčnom procese komunikoval len s jednou osobou, zamestnankyňou AAA AUTO, a.s., ktorá predmetné dokumenty podpisovala a žalobcovi predkladala na podpis. Z výsluchu žalobcu zároveň vyplynuli závažné pochybnosti o tom, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy postupoval v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa. Žalobca uviedol, že po celodennom čakaní, v priebehu ktorého mu zo strany predajcu bolo oznamované, že nemá schválené úvery, bol v neskorých poobedných hodinách postavený do situácie, kedy si mohol zvoliť len produkt od žalovaného, inak motorové vozidlo nezíska. Následne mu boli všetky listiny predložené naraz, jedinou osobou, ktorá podpisovala aj za predávajúceho aj za veriteľa. Podľa názoru súdu popísaný postup žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľského úveru, kedy žalobcu po niekoľko hodinovom čakaní postavil pred „ultimátum“ - buď si zvolí ponúkaný úver ako jediný možný alebo auto, ktoré žalobca nutne potreboval, nezíska, bol spôsobil negatívne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe. Spotrebiteľ síce mal k dispozícii všetky informácie v písomnej podobe, ako na to poukazoval žalovaný, zo strany dodávateľa však neboli vytvorené podmienky na to, aby sa s týmito informáciami v potrebnom rozsahu a zrozumiteľným spôsobom oboznámil - únava, časová tieseň, keďže záverečné úkony v súvislosti so zmluvným procesom boli realizované až po 19.00 hod, ako to vyplýva z predložených platobných dokladov.

Súd dospel k záveru, že hlavným predmetom plnenia dojednaným medzi stranami zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala byť výška peňažného doplatku za kúpu motorového vozidla v sume 8.170 eur, pričom v nadväzujúcej úverovej zmluve došlo zo strany žalovaného k navýšeniu celkovej výšky spotrebiteľského úveru z dojednaných 8.170 eur na 10.853 eur. Uzavrel, že pokiaľ žalovaný do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj sumu nevyžiadaných plnení za doplnkové služby (883 eur), postupoval v rozpore s platnou právnou úpravou ustanovenou v § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, preto v zmluve o spotrebiteľskom úvere došlo k nesprávnemu uvedeniu údajov o celkovej výške úveru (§ 9 ods. 2 písm. g), o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j), keď žalovaný sumu doplnkových služieb ako parameter výpočtu nepoužil. V dôsledku uvedených nedostatkov úver považoval za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd zároveň konanie veriteľa, ktorý v súvislosti s poskytnutím úveru požadoval od spotrebiteľa úroky trojnásobne prevyšujúce priemernú výšku úrokových mier z úverov v príslušnom období, považoval za konanie v rozpore s dobrými mravmi a dojednanie o úrokoch v zmysle § 39 OZ za absolútne neplatné. Nakoľko v konaní nebolo sporné, že žalobca doposiaľ v prospech žalovaného uhradil sumu 14.775,30 eura, súd uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 6.605,30 eura (14.775,30 - 8.170). Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2020.

9. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa

porušíteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušíteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušíteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Predmetom sporu je nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie však nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej.

11. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, ako aj z obsahu spisu, je nesporné, že žalobca sa svojho nároku domáha v zmysle zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa dôvodiac, že si úspešne uplatnil v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta sp. zn. 35Csp/316/2017 svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej so žalovaným ako veriteľom je bezúročný a bez poplatkov. Je nesporné, že žalovaný pri vstupe do úverového vzťahu so žalobcom vystupoval z pozície dodávateľa, ktorý konal v predmete svojej obchodnej a inej podnikateľskej činnosti a žalobca vystupoval v pozícii spotrebiteľa a nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa zisteného skutkového stavu, vo vzťahu medzi stranami sporu bolo na tunajšom súde vedené konanie pod sp. zn. 35Csp/316/2017, v ktorom bolo vyhovené žalobcovi o zaplatenie sumy 6.605,30 eura s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Súd mal v tomto konaní za preukázané, že žalobcovi ako dlžníkovi bol na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere reálne poskytnutý úver zo strany žalovaného ako veriteľa v celkovej výške 8.170 eur, za ktorý ku dňu rozhodnutia súdu zaplatil 14.775,30 eura, pričom celková čiastka, ktorú mal žalobca v zmysle zmluvy zaplatiť predstavovala 19.900,40 eura. Keďže úverová zmluva obsahovala nesprávne uvedené náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., to celkovú výšku úveru, RPMN či celkovú čiastku, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, s čím priamo zákon (§ 11 ods. 1 písm. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) spája následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti takéto úveru, žalobca mal zaplatiť žalovanému len istinu úveru, v dôsledku čoho uplatňovaná suma 6.605,30 eura tvorila bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu. Súd žalobe v vyhovel, pričom rozsudok č.k. 35Csp/316/2017-175 zo dňa 27.01.2020 nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2020.

13. Niet preto pochyb, že žalobcovi ako spotrebiteľovi vznikol nárok v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keď sa úspešne domohol uplatnenia svojho práva vo vyššie označenom konaní, predmetom ktorého bolo vydanie bezdôvodného obohatenia z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Rovnako je nepochybné, že postupom žalovaného mu bola spôsobená ujma, pričom postačuje, že konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť žalobcovi ujmu. Obrana žalovaného založená na neexistencii predpokladov pre vznik nároku žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia (z dôvodu, že predmetom konania vedeného pod sp. zn. 35Csp/316/2017 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, resp. súd v uvedenom konaní nedeklaroval porušenie práv alebo povinností zo strany žalovaného) vyznela preto pre súd nepochopiteľne a jednoznačne dôvodná

nebola. Vyššie uvedeným rozhodnutím bolo predsa priznané žalobcovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže súd v danom konaní prejudiciálne vyhodnotil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie, resp. nesprávneho uvedenia náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z., teda bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný ako dodávateľ porušil ustanovenia tohto zákona, keď sám vopred naformuloval nesprávne náležitosti úverovej zmluvy.

14. Samotná povaha primeraného finančného zadost'učinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, že ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného finančného zadost'učinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradil odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti.

15. Ako už bolo uvádzané, v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 35Csp/316/2017 sa žalobca od žalovaného domohol vydania bezdôvodného obohatenia v súvislosti s tým, že úver poskytnutý žalovaným bol vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov. Úverový vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol založený spotrebiteľskou zmluvou, ktorá sa riadi § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka pri posudzovaní spotrebiteľských zmlúv, vrátane zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý reguloval poskytovanie spotrebiteľských úverov v dobe uzavretia úverového vzťahu. Žalovaný dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, nepochybne pri uzatváraní kontraktu so žalobcom nedodrжал zákonom požadované náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (v zmluve bola nesprávne uvedená celková výška úveru, RPMN a celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť), neplatne dojednal zmluvné úroky trojnásobne prevyšujúce priemernú výšku úrokových mier z úverov v príslušnom období a súčasne pri uzatváraní zmluvy so žalobcom nekonal s náležitou odbornou starostlivosťou (ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku č.k. 35Csp/316/2017-175 zo dňa 27.01.2020 i z prednesu žalobcu na pojednávaní). Žalobca sa z tohto titulu voči žalovanému úspešne domohol vydania bezdôvodného obohatenia, preto je potrebné konštatovať, že takéto konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobcovi. Pokiaľ ide o výšku finančného zadost'učinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod.. Za primerané v prejednávanej veci súd považoval finančné zadost'učinenie vo výške 700 eur, ktoré je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekonal v súlade so zákonom. Súd zohľadnil okolnosti daného prípadu, keď žalobca sa musel ochrany svojich práv domáhať na súde, aby neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rámci zmluvného vzťahu so žalobcom v rozpore so zákonom, pričom odplata za poskytnutie úveru (ako rozdiel celkovej čiastky, ktorú mal žalobca v zmysle zmluvy zaplatiť a sumou reálne poskytnutého úveru) v danom prípade predstavovala 11.730,40 eura (19.900,40 eura - 8.170 eur), pri sume skutočne poskytnutého úveru 8.170 eur s tým, že žalobca nad sumu istiny úveru zaplatil čiastku 6.605,30 eura, v ktorej výške boli porušené majetkové práva žalobcu. Súd prihliadol i na nesporné skutkové tvrdenia žalobcu, že žalovaný aj napriek existencii právoplatného rozhodnutia 35Csp/316/2017-175 zo dňa 27.01.2020, vydal žalobcovi len časť preplatku 6.605,30 eura, pričom žalobca v priebehu konania úver riadne dosplácal a po právoplatnosti rozhodnutia vyzval žalovaného, aby vydal i zvyšok bezdôvodného obohatenia vo výške 4.925,10 eura, čo žalovaný odmietol a žalobca sa opätovne musí domáhať svojho majetkového práva na príslušnom súde v konaní pod sp. zn. 28Csp/70/2020. Zároveň súd pri ustálení výšky primeraného finančného zadost'učinenia zohľadnil aj okolnosť, aby výška finančného zadost'učinenia plnila aj odradzovaciu funkciu uvedeného satisfakčného prostriedku, keďže nárok na primerané finančné zadost'učinenie spotrebiteľa neplní len relatívnu funkciu, ale aj funkciu sankčnú a odradzujúcu, aby sa žalovaný ako dodávateľ nedopúšťal recidívy konania porušujúceho práva spotrebiteľov. Spotrebiteľ nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadost'učinenie už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla a spotrebiteľ sa úspešne domohol ochrany svojich práv. Žalobca sa v tomto prípade

úspešne domohol svojho práva, a teda boli splnené zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

16. Súd vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, keď výška tohto finančného zadosťučinenia je na úvahe súdu, považoval za primerané finančné zadosťučinenie v žalobcom uplatnenej výške 700 eur, na zaplatenie ktorej sumy zaviazal žalovaného v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

17. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a procesne úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný, a to do 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Galanta. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom po nadobudnutí jeho vykonateľnosti dobrovoľne splnená, je možné podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. (Exekučný poriadok).